

Natálie Mezková a Arnošt Březovský
Waldorfská škola Příbram

A: Pan Ing. Karel Eliáš se narodil v Mirovicích 10. dubna 1945.

O tři roky později se přestěhoval se svou rodinou do Příbrami k dědečkovi, bývalému učiteli, který nad ním i jeho bratry držel ochrannou ruku a mimo jiné přivedl chlapce k houslím, na které pan Eliáš hraje dodnes.

Když dokončoval vysokou školu na ČVUT, byl jeden z prvních, kdo se díky rádiu dozvěděl o příjezdu sovětských vojsk. Ihned se tak s kamarády vydal k Ústřednímu výboru, před kterým už stály ruské tanky.

Pamětník: 12:35 - 13:00

Že jsme byli i vystrašení, protože prostě jako potkat se s armádou bylo jako dost složitý a hlavně si myslím že ty první sledy, co sem přišly byli mladí kluci. Vyloženě já bych řekl, skoro skoro jako jste vy jako děti skoro. A ty nevěděli vůbec, která bije a ty samopaly měli prostě jako hračku a když to zmáčknu tak to střílelo, že jo.

N: Pan Eliáš tedy začal psát různá protiokupační hesla po Praze a rozvážet letáky na motorce. Z jedné akce se mu ale nevrátil kamarád.

Pamětník: 11:40 - 12:25

Tak tam je nějaká nemocnice, kde jsem ho jako konečně našli toho kamaráda. No a byl, jako dost v bíděm stavu, do dneška to jako mám před očima a říkal kucí nemáte tady někdo nějaké peníze, já mám sice celej důchod (nebo co to tenkrat bral), ale jak do mě střílili ty Rusáci, tak mě prostřelili tu peněženku s těma penězma a nikdo mi za to nechce nic koupit. Tak já jsem mu dal stovku a on mi za to dal prostřelenou stovku.

A: Po okupaci pracoval jako technik v uranových dolech. Jeho velkou vášní byly jachty, díky kterým mohl cestovat do zahraničí. Chtěl jet někam daleko, aby dosáhl severního polárního kruhu.

Pamětník: 24:51 - 25:25

Pak teda se stalo, že teda jsem dostal tu výjezdni doložku dokonce na několik měsíců. (Pak jsem říkal, tak je to dobrý tak teda můžeme jet.) Tak jsme se nalodili na loď, která měla asi deset nebo jedenáct metrů, vážila deset tun, neměla v sobě žádnou elektriku, neměla žádné motor jenom plachty. No, z dnešního pohledu, samozřejmě nesmysl nikdo tomu nevěří. Protože dneska všichni mají gpsky a nevím co všechno ale měli jsme štos map a špatně fungující kompas.

N: Po návratu ze severu se rozhodl, že zorganizuje zájezd do Chorvatska.

Jelo zhruba 10 lodí. Všichni vyplouvali společně a zpátky se měl každý vrátit sám.

Z poslední plavby ale utekly tři rodiny, což se pan Eliáš doslechl od svého známého.

Pamětník: 22:19 - 22:57

Říkal, ty vole nevracej se utekli ti, utekli ti, utekli ti prostě jachtaři. Já si říkal, no já já já já se chci vrátit já nechci utíkat já jsem mohl utéct, ty jo já kolikrát jsem chtěl že jo já se chci vrátit,

já chci bejt jako v Česku, že jo no, tak jsem se vrátili no a samozřejmě to dopadlo tak, že nemůžu to tady říkat nahlas, co jsem se dozvěděl že si mužu všecky svý lodě strčit někam, a že už nikdy nikam nevyjedu. Že jo, tak se taky stalo, že od tý doby 84, jsme jako rodina oficiálně jako vlastně vyject nemohli.

A: To se ale změnilo s příchodem Sametové revoluce.

Panu Eliášovi se naskytla příležitost stát se ředitelem na učilišti v Dubně. nějaký čas tak pokračoval v rodinné učitelské tradici. Dnes už sice žádné výjezdy nepořádá, půjčuje ale jachty dalším dobrodruhům.

N: A jaké je životní motto pana Eliáše?

Pamětník: 49:17 - 49:21

Já jsem měl furt furt jako furt jako šlapej dál.